

Raimo Heikkilä

SUKUTUTKIMUSPÄIVÄN AVAUS

Hyvät sukututkimuksen ammattilaiset, harrastajat ja ystävät!

Tampereen seudun sukututkimusseuran nimissä toivotan teidät kaikki tervetulleiksi viettämään jo perinteeksi tullutta kahdettatoista sukututkimuspäivää. Toivomme, että tämä päivä koituu kullekin sekä hyödyksi että virkistykseksi.

Vuosi vuodelta joukkomme lisääntyy. Seuramme perustettiin 15 vuotta sitten 19 harrastajan toimesta. Nyt on aktiivisia jäseniä jo 330. Mikä saa ihmiset yhä enenevässä määrin kiinnostumaan sukututkimuksesta? Innostuksesta uuteen, vasta keksittyyn harrasteeseen ei ole kyse, koska sukututkimus on tieteenä ja harrastuksena hyvin vanhaa. Raamatunsa lukeeneet muistavat, että jo Mooses esitti ensimmäisessä kirjassaan tarkan selvityksen Aatamin ja Eevan jälkipolvista. Kautta historian on hallitsijasuvuista pidetty kirjaa, Suomessakin on 1600-luvun alusta julkaistu sukuja käsitteleviä teoksia, ensin aatelis- ja pappissuvuista, sitten aatelittomista. Moni läsnäolijakin on varmaan nähnyt suomalaisen sukututkimuksen kantateoksen, Kalajoen kappalaisen Elias Alceniuksen 1850 julkaiseman Genealogia Sursillianan, joka antaa tietoja peräti 800 suvusta. Sen jälkeen on julkaistu lukematon määrä suukirjoja ja -selvityksiä.

Sukututkimus niin kuin tutkimustyö yleensäkin vaatii tekijältään aikaa. On kierrettävä arkistoissa, kirjastoissa, virastoissa

ja seurakunnissa, luettava historioita, tutkittava karttoja, haastateltava muita tutkijoita ja sen jälkeen puurrettava kerätyn aineiston parissa omassa kammiossa. Tätä kaikkea ei voi tehdä hetkessä eikä istumalla silloin tällöin kokouksissa. Yksi sukututkimuksen leviämisen selittäjä lieneekin se, että ihmisillä on nykyään entistä enemmän aikaa harrastuksiin. Mikäpä olisi sopivampi ajankäyttötapa kuin paneutuminen omien juurien selvittelyyn, siihen jokainen ihminen tuntee varsinkin iän karttuessa ainakin jonkinasteista vetovoimaa.

Eräs sukututkimuksen houkutin on sen monipuolisuus. Jokainen voi lähestyä asiaa mieleiseltään kannalta. Tietosanakirjan mukaan sukutiede eli sukututkimus eli genealogia on tärkeä historian, oikeustieteen, valtiotieteen, sosiologian sekä perinnöllisyysopin, lääketieteen ja muiden biologisten tieteiden aputiede. Valinnan varaa siis on. Eikä jokaisen tutkijan tarvitse edes olla kovin tieteellinen ellei hän itse halua.

Sukututkijoiden kanssa keskustellessaan havaitseekin helposti näkökulmien erilaisuuden. Joku tutkii omaa tai jonkun muun esivanhempia ja yrittää selvittää, millaisia perintötekijöitä häneen itseensä on esivanhemmista kulkenut. Toinen kerää jonkun sopivaksi katsomansa tai sukuseuran valitseman esivanhemman jälkeläisiä ja pitää kirjaa tämän päivän sukulaisistaan, henkilöistä,

joilla on samoja perintötekijöitä kuin hänellä itsellään. Kolmas kerää saman sukunimen omaavia ja tutkii näiden vaelluksia vuosisatojen aikana, neljäs selvittää isänsä tai äitinsä kotitalon historiaa. Viides on kiinnostunut asutushistoriasta, joku muu kansan elämäntavoista eri aikoina. Joku tutkii sukunsa sotilaita, toinen esivanhempien kuolemansyitä. Joku poimii kirkonkirjoista syntymä-, vihkimis- ja kuolinpäiviä, toinen ahertaa perunkirjojen tai karttojen parissa, kolmas etsii tuomiokirjoista tai pappien ripityskirjoista huvittavia, vaikka aikanaan ehkä hyvinkin murheellisia tarinoita. Erilaisia aiheita ja erilaisia tutkijoita on loputtomiin.

Mikä sitten yhdistää sukututkijat? Mikä tekee sukututkimusseuran ja tällaisen sukututkimuspäivän tarpeelliseksi? Sukututkijoita yhdistää elävä kiinnostus kotiseutuun ja sen historiaan sekä halu oppia tuntemaan oman suvun ja kotiseudun asukkaiden vaihteita ja elämäntapoja. Lisäksi jokainen tutkija tarvitsee jatkuvasti tietoa lähteistä ja menetelmistä sekä kokeneempien tutkijoiden neuvoja ja tukea. Tiivis kanssakäyminen on välttämätöntä. Parhaiten se tapahtuu oman seuran piirissä. Siksi olemme täällä.

Sukututkimusseura kasvattaa hyvää kotiseutuhenkeä ja voi auttaa myös päättäjiä tuomalla julki tietoa kotiseudusta, sen asutuksesta ja asukkaista eri aikoina. Tampereen seudun sukututkimusseuran jäsenistä 70% asuu Tampereella, 20% sen ympäristöpiitäjissä ja 10% kauempana. Tamperealaiset ovat siis keskeisessä asemassa.

Seuramme on erittäin hyvillään siitä, että Tampereen kaupunki on alusta pitäen suhtautunut ymmärtämyksellä seuran tavoitteisiin ja on tukenut merkittävästi sen toimintaa. Toivomme hyvän yhteistyön jatkuvan ja mahdollisuuksien mukaan edelleen tiivistyvän tulevaisuudessa. Yhteisymmärryksen merkinä olemme vuosittain

saaneet kuulla sukututkimuspäivänä Tampereen kaupungin tervehdysten. Tämä vuosi ei tuota pettymystä. Kaupungin kulttuuri- ja vapaa-aikalautakunnan varapuheenjohtaja, professori Olavi Borg on ystävällisesti lupautunut käyttämään kaupungin puheenvuoron.

Seurallamme on ollut myös ilo saada vuosittain sukututkimuspäivillä esitelmöitsijöiksi maamme parhaita alan asiantuntijoita. Niin on tapahtunut nytkin. Suomen sukututkimusseuran asiamies Pertti Vuorinen on luvannut kertoa meille sukututkijan ensimmäisten tiedonlähteiden, historiakirjojen puhtaaksikirjoituksesta. Väestörekisterikeskuksen ylijohtaja Hannu Tulkki puhuu nykyisen väestötietojärjestelmän ja sukututkimuksen suhteesta. Hum.kand. Elisabeth Uschanov puolestaan kertoo siirtolaisuusinstituutista sukututkijan tiedonlähteenä. Lähes jokaisessa suvussahan on eri aikina ollut jäseniä, jotka ovat lähteneet leveämmän leivän toivossa siirtolaisiksi Amerikkaan, Austraaliaan tai muualle. Toivottavasti tämä päivä antaa valaistusta siihen, miten heidän taivaltaan voisi selvittää.

Lausun kaikki mainitut asian-tuntijat samoin kuin lukuisat Tampereen seudun ulkopuolelta tulleet vieraat ja koko oman väen lämpimästi tervetulleiksi.

Totean sukututkimuspäivämme avatuksi toivomuksin, että päivä vastaa odotuksianne ja vahvistaa oman tutkimustyönne perustaa.